

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 11, 2016: Thu Vàng Nhớ Hạ Đỏ

Sáng Chủ Nhật, sau khi đi uống cà phê, ăn sáng xong xuôi ở dưới phố, nhà tôi rủ tôi đi bộ qua tiệm Indoor Sun Shoppe ở xóm Fremont để mua cái đèn trong greenhouse mới bị cháy. Tiệm này nằm trên một con đường tên là Canal Street, đường có tên này vì nằm sát bờ một con kênh đào rất dài gọi là Lake Washington Ship Canal. Con kênh đào chạy xuyên qua thành phố Seattle, dùng để tàu bè di chuyển từ hồ Washington ra vịnh Puget Sound nối với Thái Bình Dương và ngược lại.

Muốn qua xóm bên đó chúng tôi phải lặn lội đi xuống chân đồi, sau đó cần phải đi ngang một cái cầu bắc ngang con kênh mới nói ở trên, rồi rẽ tay trái, theo những bậc thang dài xuống đường đi dọc theo bờ kênh có làn nước phẳng lặng này. Hai bên bờ kênh có cả trăm cây bạch dương cao vút trồng thẳng tắp. Vào mùa Xuân, mùa Hạ, hai hàng cây này xanh mướt trông mát mắt, mùa Thu lá chuyển sang một màu vàng bát ngát. Cảnh lá vàng trên cây và lá vàng đã rụng của những cây bạch dương phủ đầy con đường Canal Street

lúc nào cũng làm cho lòng tôi băng khuâng, bồi hồi mỗi lần tôi có dịp đi qua đây vào mùa Thu. Tim bồi hồi, mà mắt nhìn thấy những mảng màu vàng trên cây và dưới đất, sắc vàng nguyên vẹn không pha trộn màu xanh hoặc màu nâu, màu đỏ, trông như một mẹt đậu xanh đã lột vỏ. Mắt nhìn thấy thế, bụng lại đâm ra thèm chè táo xọn và xôi vò, nhủ thầm về nhà thế nào cũng phải ngâm đậu nấu xôi chè. Cứ tưởng tượng cảnh mưa rả rích ngoài trời, trong nhà nồm xôi nồm chè thi nhau nhà khói, làm ẩm cứng gian bếp nhỏ mùa Đông là lòng cũng đã thấy ẩm rồi.

Tiệm Indoor Sun Shoppe mà chúng tôi đến để mua đèn cho những cây lan nuôi trong greenhouse cũng là một trong những điểm lạ của thành phố Seattle. Những điểm lạ, đôi khi kỳ quặc này có lẽ chỉ có ở nơi đây mà không tìm thấy ở những thành phố khác. Gọi là tiệm nhưng cửa hàng này rộng bao la, bằng một cái nhà kho lớn, có thể chứa được đến gần trăm chiếc xe hơi loại nhỏ.

Nơi đây bán đủ thứ cây cối, dụng cụ, chậu, phân bón cho những người thích trồng cây trong nhà. Ngoài lan, xương rồng, những loại cây treo, những thứ trang trí cho hòn non bộ, họ còn bán đủ loại đèn dùng thay cho ánh nắng mặt trời, thứ mà cây cối không thể nào thiếu. Không những thế, họ còn bán cả những loại đèn gọi là Light Therapy, đây là điểm kỳ quặc ở thành phố Seattle tôi nói ở trên, dành cho những người có bệnh buồn chán, tinh thần yếu đuối, dễ sinh ra chán nản trong những tháng mùa Đông âm u thiếu ánh nắng mặt trời. Những người muốn chữa bệnh thiếu nắng này chỉ cần mua cái đèn này về, bật lên mỗi ngày khoảng vài tiếng

là sự buồn bã tiêu tan, tinh thần phấn chấn trở lại, sẽ thấy yêu đời như những ngày Hè chói chang ánh nắng ngay.

Đó là tiệm quảng cáo như thế, không biết đã có người nào dùng loại đèn này để tìm hiểu về công dụng của nó, còn bản thân tôi thì thấy không cần, khi mùa Đông làm mình buồn bã thì tôi đã có mấy đĩa cháu ngoại, mấy cây lan, website hoalanvietnam.org. Lúc nào thấy cần hăng hái nữa thì đi nấu một nồi bò kho, nồi bún bò, nồi phở, làm mấy thứ bánh, nấu nồi chè là bao nỗi chán nản tiêu tan. Không còn gì thú vị bằng cảnh trời lạnh lẽo, ngồi trước một bát phở hay một bát bún bò bốc khói, thơm lừng mùi hành tây, hành ta và lấy chén ớt Xiêm cắt nhỏ, bỏ khoảng chục lát vào bát xúp, rồi vừa hít hà thưởng thức cái nóng của nước bún bò, nước phở và cái vị cay của ớt.

Khi nào lười không muốn nấu thì đi lấy một củ khoai, bỏ vào microwave, nướng vài phút là ra lò được một củ khoai chín ngọt và bở, bốc khói, vừa thổi vừa ăn, buồn sao được nữa mà buồn. Thế là khỏi phải tốn tiền mua Light Therapy, đèn này không phải rẻ, giá thấp nhất là trên 200 đô la, đắt nhất cũng phải trên dưới 500 đô la chứ không phải ít. Nhưng nếu đã có người bán thì nhất định là phải có người mua, khi nào đến đây tôi cũng tò mò đi ngắm mấy cái đèn này, để xem những kiểu mới ra, năm nào cũng có thêm vài kiểu, tân tiến, tiện lợi và gọn gàng hơn những loại cũ.

Những lần chị Vân và chị Thảo lên chơi, dù bận thế nào tôi cũng phải bỏ ra một buổi đưa các chị đi thăm tiệm này. Có khi tôi quên là đã có chị Thảo nhắc xin đi. Đến nơi chị Thảo sà ngay vào khu bày xương rồng ngay, để tìm cây lạ. Chị Vân thường tha thân ở hàng lan, chán chê thì ra đến chỗ bày những cây lan đại hạ giá còn có 5 đô la một cây. Những cây này là những cây bày mãi trên kệ mà không có ai mua, đến lúc hoa tàn, hoặc cành hoặc lá héo hon, phải bán tổng bán tháo đi, nếu không mấy cây này sẽ đến chỗ cuối cùng là cái thùng rác. Có lần tôi mua được một cây *Dendrobium trantuanii* hoa đã tàn hết, nhưng dưới gốc lại ra được 4, 5 cây con, về nhà bỏ ra vài phút cắt mấy cành héo, thay đất trong chậu là đã cứu được một cây lan đẹp.

Tiệm này mùa Xuân, mùa Hè đông khách đã đành rồi, vì hai mùa đó là mùa trồng cây, nhưng vào mùa Đông nếu qua tiệm này vào dịp cuối tuần là thấy cảnh nhộn nhịp, người mua cây xương rồng, người mua cây lan, người thì xách cây Cá Vàng (Goldfish). Cây này tôi thấy nhiều người mua lắm, có lẽ là loại cây treo, lá đã đẹp lại bóng loáng, và những đóa hoa màu cam đeo theo cành lá rũ xuống trông như những con cá vàng không có đuôi và vây, hoa nở liên tiếp không

ngừng. Tôi cũng đã từng bắt chước thiên hạ và chị Thảo, mua một cây từ năm ngoái, càng ngày cây càng tốt, mùa này hoa lại dường như nở nhiều hơn những mùa khác, đặt cây này ở phòng nào là thấy chỗ đó chan hoà sức sống ngay.

Nhưng Thu vàng có quyến rũ, có thơ mộng đến đâu, mà cứ triền miên nhìn mãi bầu trời xám xịt, lúc nào cũng phải mặc quần áo nặng nề, lớp trong lớp ngoài, bước ra ngoài đồ tí rác cũng phải khoác áo, trùm khăn, mang vớ. Đầu mùa thì thích thú lắm, vì được diện áo măng tô, khăn choàng, giày cao cổ. Nhưng qua đến tháng Mười Một thì ai nấy bắt đầu ngán ngẫm, ngày sao mà nặng nề. Buổi sáng hơn 8 giờ đưa cháu đi học trời vẫn chưa sáng rõ, 4 giờ chiều đón cháu đi học về, vào đến nhà là phải bật cái đèn ở hiên lên, rồi đi tới phòng nào là đèn phải bật lên phòng đó. Đêm trên đầu ngón tay thì rõ ràng mùa Thu chỉ có 8 tiếng đồng hồ có ánh sáng trong một ngày. Đâm ra thềm những ngày Hè, mặt trời mới 4 giờ sáng đã làm một đường viền đỏ rực theo rặng núi Cascade, có còn buồn ngủ lúc đó mà thấy cảnh này cũng muốn tung tấm chăn mỏng, bước xuống giường, ra vườn thăm mấy cây lan. Chiều thì đến 9 giờ tối mới thấy cảnh “chiều tà”, ngày dài thế, nên thừa thãi thì giờ, con người thấy như có vẻ nhàn nhã hơn mùa Thu, mùa Đông.

Có một ngày Hè, một buổi sáng thứ Bảy, khoảng gần 11 giờ trưa, sau khi đã sẵn sàng, tắm táp cho mấy cây lan, thấy hơi khát nước và đói bụng, tôi vào nhà, lấy một đĩa cherry, một chén muối ớt và một cốc lớn nước trà đá, mang ra để trên cái bàn ở ngoài cái ban công rộng, ngồi ở cái bàn dài, chung quanh bàn là những chậu kiểng xanh tươi, vừa ăn vừa thưởng thức ngọn gió nhẹ của

một buổi sáng mùa Hè tuyệt đẹp. Vì Seattle là vùng đồi núi chập chùng, nên những căn nhà xây không nằm cùng một mặt phẳng, cái cao cái thấp theo độ dốc của sườn đồi. Từ trên ban công của nhà tôi, nhìn lên là một dãy nhà ở một tầng cao hơn nhà của tôi, và nhìn xuống là đường Bigelow, đường thấp hơn đường nhà tôi một bậc. Trên đường này có một đường rẽ vào một công viên, gọi tên là Bhy Krackle Park, chỗ này phong cảnh thanh tú, đứng ở đây thấy dưới thung lũng là phố xá sầm uất của Downtown Seattle, kể cả Space Needle, phía bên trái là hồ Union, dưới nước là

thuyền buồm, trên không là thủy phi cơ lên xuống từ sáng đến tối. Cảnh ở đây rất nên thơ, chụp ảnh ở đây thì mọi người nhìn ảnh đều biết ngay là Seattle nên những cặp tình nhân yêu Seattle hay chọn chỗ này làm lễ cưới, mùa Hè nào tôi cũng được xem mấy đám.

Đang ăn cherry chấm muối ớt, nhìn băng quơ xuống đường Bigelow, tôi thấy ở góc đường Comstock PL và Bigelow, nổi bật trên thảm cỏ xanh thấp thoáng một màu áo đỏ. Đi ra ban công nhìn cho rõ, tôi thấy rõ một cô người Việt Nam, dáng người mảnh dẻ, mặc áo gấm đỏ, đội khăn hoàng hậu, nhìn là biết ngay cô này phải là cô dâu, mà sao dáng điệu cô này nhấp nhòm, đầu cứ quay qua trái, rồi lại quay qua phải, dáng điệu bồn chồn nóng nảy như đang mong ai.

Tôi vội mang đĩa cherry và cốc trà đá vào trong bếp. Xỏ chân vào đôi giày, vớ lấy cái máy ảnh, rồi phóng xuống đường. Thấy cô này dáng điệu vẫn y như lúc này tôi nhìn thấy từ ban công của nhà tôi, không bình tĩnh hơn được tí nào, tôi đi tới, hỏi:

“Em làm đám cưới ở đây à? Sao không vào trong đó mà đứng ngoài này.”

Cô ta mặt mày đau khổ, cười như mếu, trả lời rất lễ phép:

“Dạ, con chờ má con. Ông Cha làm lễ đã tới rồi, chỉ còn mấy phút nữa là tới giờ làm lễ mà không thấy má con đâu hết.”

Tôi hỏi:

“Vậy má em đã tới đây lần nào chưa, đã biết qua chỗ này chưa?”

Cô này vừa nhìn vào máy điện thoại cầm tay, vừa trả lời:

“Dạ chưa, má con có người chở dùm, mà chị này cũng chưa từng tới chỗ này nữa cô ơi.”

Thấy tình hình không ổn, tôi nói mau:

“Có lẽ má em đang ở phía dưới cái công viên này rồi. Chắc má tưởng chỗ làm đám cưới là ở dưới đó. Từ dưới lên đây tuy có đường đi bộ, nhưng ngoằn nghèo lắm, đi hoài không thấy tới. Đường đi xe thì hay bị ngắt khúc này khúc kia, nhiều người bị lạc ở đây lắm. Để cô chạy xuống đó thử xem nhé, em cứ đứng đây chờ má đi.”

“Cô ơi, má con nói trong phone má con đang ở đường số Năm cô nè, mà không kiếm đường tới đây được.”

Tôi mừng quá, nói:

“Đúng chỗ đó rồi! Cô chạy xuống thật mau chỉ đường cho má em, khoảng 5 phút là lên tới đây thôi, em đừng lo.”

Trước khi tôi chạy xuyên qua công viên, cô dâu có lẽ bây giờ mới bớt lo được một tí, cười hỏi tôi:

“Cô ở khu này hả cô, cô có lòng tốt quá.”

Gật đầu, chỉ lên nhà của tôi, rồi đi vào công viên để xuống đồi. Trên đường đi, tôi thấy một bé trai khoảng 7 tuổi, một bé gái khoảng 6 tuổi, cả hai tóc tai được chải láng, tóc bé gái được cài nơ lộng lẫy, thằng anh dắt con em chạy lúp xúp ra chỗ cô dâu, cả hai đứa cùng hướng về phía đó, gọi: “Mommy... Mommy...”

Ngang qua khoảng sân cỏ, nơi quan khách khoảng 40 người đang yên vị để chờ phút đám cưới được cử hành, tôi liếc thấy có ông Cha tay đang cầm quyền thánh kinh, một người đàn ông Mỹ

Cuoihoi365.com

cỡ tuổi trung niên, đứng cạnh. Tôi đoán có lẽ người đó là chú rể. Mọi người ai cũng thấy vui vẻ, tươi cười nhưng có lẽ không dấu được nét mong chờ, bối rối, vì có lẽ đã gần đến giờ rồi mà cô dâu vẫn còn bôn ba ngoài đường bên kia.

Chạy băng xuống đồi, thấy một chiếc xe màu trắng, trong xe, ngoài người đàn bà trẻ lái xe, tôi thấy một người đàn bà Việt Nam khoảng gần 60 tuổi, mặc áo dài vàng, tóc bới cao, nét mặt hao hao giống cô dâu. Bà và tôi chỉ kịp gật đầu chào nhau, rồi tôi chỉ đường cho cô gái lái xe cách nào để mau tới chỗ làm đám cưới. Xe chạy rồi, tôi yên chí thông thả leo đồi, trở lại chỗ đám cưới để xem tình hình đã đi đến đâu.

Lên tới đỉnh đồi, đám cưới đã bắt đầu cử hành, tôi đối mặt với quan khách, mọi người đang chăm chú hướng về nhóm người xoay lưng lại tôi, đó là ông Cha đang làm lễ. Hai bên ông là cô dâu và chú rể, bên cạnh hai người là hai đứa bé tôi thấy lúc nãy, cả hai trông rất nghiêm trang, chăm chú nghe những lời ông Cha đang đọc, không thua gì người lớn. Nhìn vào đám quan khách, tôi thấy bà mẹ cô dâu mặc áo vàng, ngồi ở hàng ghế đầu, đang nhìn

con gái, con rể và hai đứa cháu ngoại bằng một cặp mắt triu mến, đầy ắp những thương yêu. Không ai biết được bà đang nghĩ gì trong đầu, theo tôi đoán, có lẽ bà đang nghĩ về cô con gái của bà, sau biết bao đợi chờ mong mỏi, dài dằng dặc như những năm tháng đã qua hay ngăn ngùi như nửa tiếng đồng hồ trước đây, cuối cùng đã tìm được một niềm vui trọn vẹn.

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle tháng Mười Hai 2016.